

העדויות-

"מעל למאה אנשים נדחסו לתוך הקרון שלנו... אין אפשרות לתאר את המצב הטראגי בקרון הסגור, חסר האוויר. כל אחד מנסה להידחף לאשנב הקטן. כולם מוטלים על הרצפה. גם אני נשכבתי. בקרשי הרצפה מצאתי סדק ודחפתי לתוכו את אפי כדי לנשום מעט אוויר. הסירחון בקרון היה בלתי נסבל. בארבע פינות הקרון עושים אנשים את צרכיהם... כעבור זמן מה עצרה הרכבת פתאום. לקרון נכנס אחד השומרים. התברר שנכנס לשם שוד. היינו צריכים לגשת אליו אחד-אחד ולהראות לו כל מה שברשותנו. הוא לקח כל מה שלא הוסתר היטב: כסף, שעונים, דברי ערך... מים! התחננו לפני עובדי הרכבת. רצינו לשלם להם בתמורה הרבה כסף. שילמנו 500 ו-1000 זלוטי בעד מעט מים. שילמתי 500 זלוטי יותר ממחצית הכסף שהיה ברשותי, וקיבלתי ספל מים, כחצי ליטר. כשהתחלתי לשתות התנפלה עלי אשה שילדה התעלף. בכל כוחה רצתה להכריח אותי שאשאיר לה מעט מים. השארתי בספל מעט מים וראיתי שהילד שותה ממנו. מרגע לרגע נעשה המצב בקרון קשה יותר. השמש חיממה את הקרון. הגברים שכבו עירומים למחצה. גם חלק מהנשים שכבו בלבושן התחתון. האנשים שכבו על הרצפה. חלקם כבר לא היו בחיים. היינו בדרך כעשרים שעות. אילו נמשך המסע עוד חצי יום, היינו כולנו מתים מחום." (עדויות של ניצול - עדות כללית - נמצא ביד ושם לצד הקרון)

רפליקציה קבוצתית- בתחילת הפרויקט, כשכולנו שמענו על הרעיון של הפרויקט, כולנו התלהבנו. התלהבנו מהעובדה שאפשר להנגיש את ההיסטוריה של העם שלנו ברשתות החברתיות. בהמשך התהליך התחלקנו לקבוצות ובחירת עדות, החלוקה לקבוצות הייתה מדוייקת עבורנו כי לכל אחד יש חוזקה משלו. כולנו התקשנו להבין את השלבים של הפרויקט ולראות את התוצר המוגמר, הסרטון שלנו. במהלך העבודה בקבוצה הרגשנו שכל אחד מצליח לבטא את הרעיונות שלו, מצליח לתרום באמת לפרויקט. לכל אחד היה מקום להגיד כל רעיון או הצעה שיש לו. לאחר מכן חשבנו על איך נוכל ליצור עדות ללא הדמות הראשית שלנו, העדות שלקחנו מאוד יצירתית, בעלת מחשבה, והתפקיד העיקרי שלה זה שאין לה מוסר עדות- כי העדות הזאת מספרת סיפור של מיליונים, זה ממש מצא חן בעינינו. חשבנו על הדרך הכי מעניינת שנוכל להמחיש סיפור שכזה, כי קשה מאוד להמחיש סיפור שואה. כמובן שגם היו קשיים כמו למצוא זמן ומקום מתאים אבל בסוף הצלחנו להסתדר. השחקנים מאוד עזרו לנו עם תלבושות והפקה. הכל מאוד זרם בצילומים, נהנו מאוד זו הייתה חוויה ראשונה שלנו ביום צילומים. שמחנו מאוד שרונית ושרה- מהנהלת הפרויקט, באו לבקר והתעניינו בנו ואיך היה לנו. אנחנו שמחים שזכינו להשתתף בפרויקט הזה, השכלנו והחכמנו גם בנושא העדות שלנו וגם מבחינה מקצועית של צילומים, הפקה, עריכה וכדומה. נינתה לנו זכות לא מובנת מאליו, וכל מה שנשאר להגיד זה תודה.